

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **K. N.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. 58/2017-110-SDNA/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 12. 2018, č. j. 30 A 239/2018 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2017, č. j. 58/2017-110-SDNA/3, žalovaný k odvolání žalobce snížil pokutu, kterou mu uložil Krajský úřad Plzeňského kraje (dále jen „prvoinstanční orgán“) rozhodnutím ze dne 22. 4. 2015, č. j. DSH/4848/15, za správní delikt podle § 35 odst. 2 písm. h) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, a to na částku 85.000 Kč (výrok I.), přičemž ve zbytku potvrdil prvoinstanční rozhodnutí (výrok II.).

[2] Usnesením ze dne 12. 12. 2018, č. j. 30 A 239/2018 - 39, Krajský soud v Plzni zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného (výrok I.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). V odůvodnění usnesení soud uvedl, že projednávané soudní řízení podléhá poplatkové povinnosti podle § 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Poplatníkem je podle § 2 odst. 2 písm. a) téhož zákona žalobce, poplatková povinnost vzniká podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích podáním žaloby a poplatek je podle § 7 odst. 1 téhož zákona splatný vznikem poplatkové povinnosti. Poplatek za žalobu v posuzované věci činil 3.000 Kč podle položky 18 bodu 2 písm. a) Sazebníku poplatků, který je přílohou k zákonu o soudních poplatcích. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek za žalobu nebyl zaplacen současně s jejím podáním, krajský soud dle § 9 odst. 1 zákona

o soudních poplatcích usnesením ze dne 8. 11. 2018, č. j. 30 A 239/2018 - 31, vyzval žalobce, aby soudní poplatek zaplatil ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení a poučil jej, jakým způsobem tak má učinit, jakož i o následcích nesplnění výzvy. Usnesení bylo doručeno zástupci žalobce dne 9. 11. 2018, a lhůta k zaplacení soudního poplatku proto podle § 40 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), uplynula dnem 26. 11. 2018. Dne 21. 11. 2018 žalobce sdělil krajskému soudu, že soudní poplatek za žalobu uhradil dne 16. 10. 2018, což doložil výpisem ze svého bankovního účtu, a požádal, aby krajský soud prověřil, zda byla platba připsána na jeho bankovní účet. Z předloženého výpisu krajský soud zjistil, že žalobce zaplatil částku 3.000 Kč na bankovní účet č. X, tedy na jiný, než určený bankovní účet. Žalobce tak podle krajského soudu nezaplatil soudní poplatek za podání žaloby ani v dodatečně stanovené lhůtě, neboť žalobcem deklarovaná platba se nedostala do dispozice krajského soudu. Vzhledem k těmto okolnostem krajský soud soudní řízení zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V ní připustil, že se při úhradě soudního poplatku dopustil pochybení, kterého lituje, avšak namítl, že toto pochybení nebylo důvodem pro zastavení řízení. Uvedl, že soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplatil, přičemž jeho úhradu krajskému soudu také potvrdil a doložil. Krajský soud v Plzni tak měl spolupracovat se soudem, na jehož účet byl soudní poplatek mylně zaplacen, upozornit stěžovatele na chybu a přiměřeně mu prodloužit lhůtu k zaplacení soudního poplatku, nebo si jej vyžádat od soudu, kterému byl zaplacen. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 29, přičemž dodal, že soud sice v označené věci zrušil své vlastní usnesení, což již za současné právní úpravy není možné, z označené věci však také vyplývá, že nebyl důvod řízení vůbec zastavovat. Stěžovatel popsal daňové souvislosti věci a dovodil, že nezaplacený soudní poplatek coby daňový nedoplatek má odraz v daňové pohledávce „příslušného veřejného rozpočtu“, kterým byl v posuzované věci účet státu, případně příslušného resortu, tj. Ministerstva spravedlnosti. Ani krajský soud nepopřel, že stěžovatel zaplatil soudní poplatek na účet jiného soudu. Jedná se však o stejný účet státu, neboť soudní poplatky jsou příjmem státního rozpočtu. S ohledem na popis platby přitom bylo zřejmé, za co byla úhrada provedena. Zastavení soudního řízení tak stěžovatel v dané situaci označil za formalistické a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu, věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

[4] Žalovaný nevyužil svého práva a ke kasační stížnosti se nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti označil důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.“

[7] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[8] Stěžovateli sice podle Nejvyššího správního soudu lze přisvědčit, že soudní poplatky jsou podle § 8 odst. 2 zákona o soudních poplatcích příjmem státního rozpočtu, dle třetího odstavce téhož ustanovení se však platí „[...] na účet zřízený u České národní banky pro soud příslušný podle § 3 (dále jen „účet soudu“).“ Přitom dle § 3 odst. 1 věty druhé zákona o soudních poplatcích „[v]e věcech správního soudnictví rozhoduje ve věcech poplatků za řízení soud, který je věcně a místně příslušný k projednání a rozhodnutí věci.“ V nyní projednávané věci není sporu, že věcně a místně příslušný k projednání žaloby byl Krajský soud v Plzni, a podle citovaných ustanovení zákona proto měl stěžovatel zaplatit soudní poplatek na účet právě tohoto soudu, o čemž jej Krajský soud v Plzni výslovně poučil v usnesení ze dne 8. 11. 2018, č. j. 30 A 239/2018 - 31. Na uvedených závěrech nic nemění stěžovatelem označené usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 29, neboť se týkalo skutkově i právně zcela odlišné situace. Nejvyšší správní soud se ve věci sp. zn. 9 As 290/2014 vyjadřoval k placení soudního poplatku kolkovými známkami zaslányi jinému než věcně a místně příslušnému soudu prostřednictvím poštovního přepravce, přičemž konstatoval, že § 8 odst. 4 zákona o soudních poplatcích tuto situaci výslovně neupravuje, a proto vyšel z obecných pravidel pro zachování lhůty pro podání podle § 40 odst. 4 s. ř. s. V nyní posuzované věci však zákon o soudních poplatcích výslovnou úpravu obsahuje v již citovaném § 8 odst. 3 ve spojení s § 3 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Uvedené závěry potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 Afs 37/2018 - 51, podle kterého, „[j]udikatura Nejvyššího správního soudu je ustálena v závěru, podle kterého: ‚Z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný ten den, kdy je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu.‘ (právní věta k rozsudku NSS ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012-49). [...] Zákon o soudních poplatcích ani ve svém novelizovaném znění nestanoví, kdy je poplatková povinnost splněna, rozhodne-li se účastník řízení (resp. jeho zástupce) ubravit soudní poplatek bezhotovostním převodem prostřednictvím peněžního ústavu či, jako v souzeném případě, poštovní poukázkou. Neexistuje však žádný rozumný důvod jakkoliv měnit v návaznosti na výzvu soudu vydanou po novelizační zákona o soudních poplatcích zákonem č. 296/2017 Sb. judikatorně ustálený závěr zde připomenutý shora v odstavci [13]. To znamená, že i soudní poplatek hrazený na výzvu soudu vydanou po 30. 9. 2017 je zaplacen v den, kdy je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu (při platbě bezhotovostním převodem či poštovní poukázkou) nebo kdy se kolky, jimiž je soudní poplatek zaplacen, dostanou do dispozice příslušného soudu (k tomu srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1582/08 a tomuto usnesení předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 2 Afs 7/2008-144).“

[9] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nepotřeboval součinnost krajského soudu, aby srovnáním jeho usnesení ze dne 8. 11. 2018, č. j. 30 A 239/2018 - 31, a vlastního potvrzení o provedení platby ověřil, že provedl platbu soudního poplatku na nesprávný bankovní účet. Podle Nejvyššího správního soudu stěžovateli nelze přisvědčit, že by za něj měl krajský soud povinnost provádět tuto elementární kontrolu, že by jej měl upozorňovat na jeho pochybení, popřípadě, že by měl toto pochybení z vlastní úřední činnosti napravovat žádostí o předání platby na správný bankovní účet. Včasné a řádné zaplacení soudního poplatku je odpovědností plátce, což v posuzované věci znamená stěžovatele. Podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že stěžovatel bezhotovostním převodem platby soudního poplatku na bankovní účet jiného než věcně a místně příslušného soudu nesplnil poplatkovou povinnost, přičemž ze soudního spisu nevyplývá, že by ji v dodatečně lhůtě stanovené krajským soudem podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích v usnesení ze dne 8. 11. 2018, č. j. 30 A 239/2018 - 31, splnil jiným způsobem. Krajský soud v takové situaci nikterak nepochybil, když soudní řízení zastavil dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[10] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu